

Dosar nr. ...

ROMÂNIA

**CURTEA DE APEL CRAIOVA
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL
ÎNCHEIERE**

Ședința publică din data de ... 2018

Completul compus din:

PREȘEDINTE ...

Judecător ...

Judecător ...

Grefier ...

Pe rol, judecarea recursului declarat de pârâta ..., împotriva sentinței nr. ..., pronunțată de Tribunalul Dolj în dosarul ..., în contradictoriu cu intimata reclamantă ... în litigiul având ca obiect anulare act administrativ – dispoziție privind stabilirea drepturilor salariale.

La apelul nominal, făcut în ședința publică, au lipsit părțile.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, care învederează că recursul este declarat și motivat în termen legal, părțile și-au exprimat un punct de vedere cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea problemei de drept, constând în interpretarea dispozițiilor art. 3¹ alin.1, raportat la art. 3¹ alin. 1³ din OUG nr. 57/2015, pentru instituțiile deconcentrate, precum și faptul că, prin conținutul cererii de recurs, recurenta pârâtă a solicitat judecarea cauzei în lipsă, conform prevederilor art. 411 alin. 2 NCPC, după care;

Instanța rămâne în pronunțare pe aspectul vizând sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

După deliberare,

CURTEA

Analizând lucrările dosarului,

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul că:

1. de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 3¹ alin. 1 prin prisma dispozițiilor art. 3¹ alin. 1³ din OUG nr. 57/2015 în forma sa modificată prin OUG nr. 43/2016 depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât în baza interpretării acestor dispoziții legale, alăturat altor argumente, instanța de fond a reținut că acțiunea formulată de reclamantă este întemeiată, aceste aspecte fiind repuse în discuție și în fața instanței de control judiciar prin recursul formulat de instituția publică pârâtă;
2. problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre, astfel cum rezultă din analiza practicii judiciare a instanței supreme în materie civilă și de contencios administrativ existentă pe site-ul www.scj.ro;

3. problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate astăzi, 21 februarie 2018, pe portalul ÎCCJ.

II. Expunerea succintă a procesului

La data de 21.02.2017, reclamanta ... a chemat în judecată pârâta ..., solicitând instanței ca prin hotărârea pe care o va pronunța să dispună obligarea pârâtei să-i stabilească salariul de bază la nivelul maxim, prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale - „Administrație”-, astfel cum sunt ele definite de Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice. Din întreaga familie ocupațională „Administrație”, solicită ca la stabilirea salariului de bază la nivel maxim, pârâta să se raporteze la salariul similar din cadrul

În subsidiar, în situația în care se apreciază că raportarea la ... nu este posibilă, solicită să fie obligată pârâta ca la stabilirea noului salariu să aibă în vedere salariul maxim din orice altă instituție din familia ocupațională „Administrație” pentru care sunt îndeplinite condițiile legale, iar noul salariu de bază să-i fie stabilit începând cu luna ianuarie 2017, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016 care a fost publicată în luna decembrie 2016.

În motivare a arătat că, în prezent este încadrată în funcția publică de execuție de ..., grad ..., clasa ..., gradația ..., în cadrul instituției pârâte făcând parte potrivit Anexei I baza la Legea nr.284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, din familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație”, respectiv Capitolul I, Secțiunea 1-A (Salarizarea funcționarilor publici), litera „c”(funcții publice generale de execuție).

Reglementarea succesivă și necorelată din domeniul salarizării, a condus în timp la diferențe salariale ce au determinat legiuitorul să intervină pentru înlăturarea, inechităților.

În acest scop a fost adoptată O.U.G. nr. 57/2015 (modificată și completată ulterior prin O. U.G. nr. 20 și nr. 43/2016) prin care s-a urmărit evitarea discriminărilor salariale între titularii funcțiilor publice salarizate potrivit Legii - cadru nr. 284/2010, cu consecința egalizării la nivelul cel mai înalt în plată.

În baza O.U.G. nr. 57/2015 (cu modificările și completările ulterioare), conducerea instituției pârâte a încercat o egalizare a salariilor dar s-a raportat doar la salariile maxime din această instituție, pentru fiecare funcție în parte.

În luna decembrie 2016, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 794/2016 a constatat că dispozițiile art. 3¹ alin. (1²) din O.U.G. nr.57/2015 sunt neconstituționale.

La punctul 32 din considerentele acestei Decizii, Curtea apreciază că: „nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare la care se face egalizarea prevăzută de art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016), trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.”

La punctul 34 din Decizie, Curtea mai arată că: „nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare”, care trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile/definitive, urmează să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în

specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.

Consideră astfel că pârâta trebuie să-i stabilească un salariu de bază la nivelul maxim pentru încadrarea sa raportându-se la întreaga familie ocupațională „Administrație”, astfel cum este ea reglementată de Legea nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

Arată și că încadrarea sa în funcția publică în condițiile prevăzute de Legea nr. 284/2010 s-a făcut la nivelul de funcție teritorială la lit. c din Anexa I, Cap. 1, Secțiunea 1-A. În notele de subsol se arată că funcțiile teritoriale se stabilesc printre alte instituții, consiliilor județene și instituțiilor din subordinea acestora, serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale.

Instituția pârâtă este instituție publică înființată în subordinea ... însă în cadrul ... nu există un funcționar public care să aibă aceeași încadrare cu reclamanta respectiv aceeași funcție, grad, gradație, vechime în specialitate, aceleași condiții de studii și astfel nu poate să se raporteze la unul dintre funcționarii aflați în această instituție.

..., având la baza același raționament, bazându-se pe aceleași prevederi legale și în special pe Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016, în luna ianuarie 2017 a egalizat salariile funcționarilor din subordine prin raportare la salariul maxim din familia ocupațională „Administrație”.

Mai mult, în afară de ... și alte instituții din județul ... au pus în aplicare prevederile Deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016 în sensul că au egalizat salariile la nivelul maxim raportându-se la întreaga clasă profesională, respectiv familie ocupațională (... , ..., ..., etc.).

Prin acțiune arată și că înțelege să conteste Dispoziția nr. ... a Directorului ... apreciind că pârâta avea obligația să procedeze începând cu luna ianuarie 2017 la stabilirea salariului său prin raportare la nivelul maxim pe familie ocupațională, apoi să aplice, începând cu luna februarie 2017, majorarea prevăzută de O.U.G. nr. 2/2017.

Menționează că a efectuat procedura prealabilă a contestării dispoziției nr. 245/2017, dar pârâta prin adresa nr. 2219/2017 i-a comunicat faptul că salariul i-a fost calculat în mod corect.

În drept, și-a întemeiat cererea pe prevederile Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, O.U.G. nr. 57/2015 cu modificările și completările ulterioare, Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016.

Pârâta ... a formulat întâmpinare, solicitând respingerea ca neîntemeiată a acțiunii pentru următoarele argumente:

Este adevărat că reclamanta este încadrată în instituție în funcția publică de execuție de ..., grad ..., clasa ..., gradația ... iar încadrarea sa are la bază Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice numai că, de la apariția acesteia și până în prezent prevederile referitoare la salarizare corespunzătoare funcțiilor, gradelor, claselor, etc. nu au fost puse în aplicare. În fiecare an, printr-un act normativ, a fost reglementată salarizarea personalului bugetar pentru anul următor. De altfel, chiar Legea nr. 284/2010 arată că trecerea la salarizarea unitară se va face treptat (art. 7).

Astfel, începând cu anul 2011, reclamanta a beneficiat de toate măririle de salariu stabilite de Guvern sau Parlament, ultima majorare salarială (20%) fiind stabilită începând cu luna februarie 2017, Legea-cadru nr. 284/2010 neproducând efecte în privința salarizării efective a personalului bugetar.

Invocarea de către reclamantă a Deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016 nu are niciun temei, deoarece aceasta constată ca neconstituțional un text de lege ce nu are legătură cu salarizarea acesteia.

Instituția a pus în aplicare absolut toate actele normative care reglementează salarizarea personalului bugetar.

În ceea ce privește salarizarea la nivel maxim, face precizarea că a pus în aplicare prevederile O.U.G. nr. 20/2016 în sensul că începând cu luna august 2016 la nivelul instituției a adus toți salariații, funcționarii publici și contractuali la nivelul maxim în plată pentru aceeași funcție, grad, clasă, gradație.

În drept, își întemeiază întâmpinarea pe prevederile art. 205 și următoarele din Codul de Procedură Civilă și pe celelalte acte normative incidente.

La data de 20.06.2017, reclamanta a depus la dosarul cauzei precizare la acțiune, prin care a învederat că solicită stabilirea salariului maxim aflat în plată la nivelul instituțiilor similare din țară începând cu data de 01.01.2017, respectiv la salariul aflat în plată la nivelul lunii ianuarie 2017, pentru funcția de ..., clasa .., gradația ..., la ... de ... de lei pe lună.

Prin sentința nr. ..., pronunțată de Tribunalul Dolj în dosarul nr. ..., s-a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta ... cu domiciliul în ..., în contradictoriu cu pârâta ... ,cu sediul în

A fost anulată parțial dispoziția nr. ..., emisă de către pârâtă, în ceea ce privește cuantumul salariului de bază.

A fost obligată pârâta să stabilească salariul de baza al reclamantei, începând cu luna ianuarie 2017, la nivel maxim în plată în cadrul direcțiilor județene generale de asistență socială și protecția copilului pentru aceeași funcție/grad/treaptă și gradație, pentru activitatea desfășurată în aceleași condiții precum persoanele salarizate la nivel maxim.

Pentru a se pronunța astfel instanța de fond a reținut că reclamanta este funcționar public în cadrul ..., având funcția de ..., grad ..., clasa ..., gradația ..., iar prin Dispoziția nr. ... i s-a stabilit salariul de bază în cuantum de ... lei, începând cu data de 01.02.2017.

Reclamanta a solicitat instituției pârâte aplicarea dispozițiilor OUG 57/2015 și a Deciziei CCR 794/2016, solicitare respinsă de pârâtă.

Instanța de fond a reținut că acțiunea formulată de către reclamantă (așa cum a fost precizată) vizează, de fapt, stabilirea salariului său prin raportare la nivelul maxim în plată în cadrul direcțiilor județene generale de asistență socială și protecția copilului pentru aceeași funcție/grad/treaptă și gradație, pentru activitatea desfășurată în aceleași condiții precum persoanele salarizate la nivel maxim.

Încadrarea reclamantei are la bază Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice care la art. 3 lit. c) statuează: *„sistemul de salarizare are la bază următoarele principii: echitate și coerență, prin crearea de oportunități egale și remunerație egală pentru muncă de valoare egală, pe baza principiilor și normelor unitare privind stabilirea și acordarea salariului și a celorlalte drepturi de natură salarială ale personalului din sectorul bugetar”*.

Prin Legea nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice s-a creat posibilitatea ca personalul încadrat în instituțiile și autoritățile publice, care avea un nivel al salariului de bază și al

sporurilor mai mic decât cel stabilit la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, să fie salarizat la nivelul maxim, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

Modificările și completările aduse prin Legea de aprobare a ordonanței privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015 au fost menite să înlăture tocmai inechitățile salariale existente înainte de apariția legii de aprobare, respectivele prevederi urmând a fi aplicate personalului din toate instituțiile și autoritățile a căror salarizare a personalului se face de la bugetul de stat. De altfel, scopul declarat al legii salarizării a fost tocmai eliminarea discrepanțelor salariale din sistemul bugetar și asigurarea caracterului unitar al salarizării personalului încadrat.

Ținând cont de toate inechitățile constatate în sistemul de salarizare a personalului bugetar, prin OUG nr. 20/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, legiuitorul a dorit înlăturarea acestora. Astfel, rațiunea principală a adoptării acestui act normativ a fost, așa cum se afirmă prin nota de fundamentare și preambulul actului, tocmai eliminarea „inechităților în materie de salarizare în raport cu nivelul studiilor și al activității profesionale prestate” și a „discrepanțelor rezultate din neaplicarea în integralitate a prevederilor Legii-cadru nr. 284/2010”. Astfel, prin art. 3¹ alin. (1), introdus în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016, s-a prevăzut că „[...] începând cu luna august 2016, personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de un cuantum al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare mai mic decât cel stabilit la nivel maxim pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate. după caz, va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții”.

Ulterior, Guvernul a adoptat Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015, prin care s-a modificat art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, acesta dobândind următorul conținut: „[...] începând cu luna august 2016, personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de un cuantum al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare, aferent unui program normal al timpului de muncă, mai mic decât cel stabilit în plată la nivel maxim pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, după caz, va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

Totodată, prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 au fost introduse 4 alineate noi (1¹-1⁴), fiind explicate noțiunile de „fiecare funcție” și „instituție sau autoritate publică”, astfel:

„(1¹) Sintagma «fiecare funcție» prevăzută la alin. (1) reprezintă funcțiile prevăzute în aceeași anexă, capitol, literă, număr și număr curent în Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.”

„(1³) În aplicarea prevederilor alin. (1), prin instituție sau autoritate publică se înțelege acea instituție sau autoritate publică cu personalitate juridică care are patrimoniu propriu, buget propriu de venituri și cheltuieli, conduce contabilitate proprie, iar conducătorul acesteia are calitatea de ordonator de credite. În cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din

punct de vedere financiar, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate.”

Deci, față de dispozițiile art. 3¹ alin. 1² și alin. 1³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, în vigoare după data de 01.08.2016, instanța de fond a reținut că reclamanta trebuia să beneficieze de cel mai mare salariu de bază aflat în plată la nivelul instituției, pentru clasa și gradația pe care o avea.

Pe de altă parte s-a arătat că prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, pronunțată de către Curtea Constituțională, s-a constatat că dispozițiile art. 3¹ alin. 1² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt neconstituționale, întrucât contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece stabilesc că persoanele aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut hotărâri judecătorești prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, au indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale, prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare.

Totodată, la pct. 32 din decizia nr. 794/2016 se menționează că „În consecință, ca efect al neconstituționalității art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016), „nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare la care se face egalizarea prevăzută de art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016), trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică”.

Prin urmare, Curtea a constatat că, în vederea egalizării prevăzute de art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, „nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare”, care trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile/definitive, urmează să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică (pct. 34).

Așadar, în condițiile în care s-ar calcula diferențiat indemnizația, s-ar realiza o încălcare a dispozițiilor art. 7 din Legea-cadru nr. 284/2010, art. 4 alin. 2 din Legea nr. 285/2010, art. 4 alin. 2 din Legea 283/2011, art. 2 din O.U.G. nr. 84/2012 și art. 1 din O.U.G. nr. 103/2013.

S-a reținut ca relevantă în speță și Decizia nr. 32 a Î.C.C.J. – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept - pronunțată în dosarul nr. 1329/1/2015 în data de 19.10.2015, prin care a stabilit că „plata efectivă a drepturilor salariale urmează a se efectua potrivit art. 2 din Legea nr. 285/2010 prin raportare la nivelul de salarizare în plată pentru funcția similară, respectiv prin raportare la drepturile salariale acordate unei persoane cu același grad profesional și aceeași tranșă de vechime în muncă și în funcție și care a trecut în aceste tranșe de vechime ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 285/2010.”

De asemenea, s-a reținut ca relevant în speță art. 14 din CEDO – care interzice discriminarea – precum și practica Curții Europene a Drepturilor Omului raportată la această dispoziție din Convenție (cauza *Marckx contra Belgiei*, cauza *Driha contra României*).

S-au făcut referiri și la art. 23 alin. 2 și din Declarația Universală a Drepturilor Omului prevede în mod expres că „*toți oamenii, fără nici o discriminare, au dreptul la un salariu egal pentru muncă egală*”, la Carta socială europeană revizuită (ratificată de România prin Legea nr. 74/1999) care instituie necesitatea adoptării (de către statele care au acceptat art. 4 referitor la o salarizare echitabilă) măsurilor necesare în vederea garantării unei salarizării echitabile, care să țină cont inclusiv de dreptul la o salarizare egală pentru muncă de valoare egală, Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale (adoptat în 1966 și ratificat de România prin Decretul nr. 212/1974) conține dispoziții relative la nediscriminare, inclusiv dreptul la un salariu echitabil și la o remunerare egală pentru o muncă de valoare egală.

S-a menționat ca relevant și art. 5 din Codul muncii care interzice discriminarea, prevăzând că în cadrul relațiilor de muncă funcționează principiul egalității de tratament față de toți salariații și angajatorii, orice discriminare directă sau indirectă fiind interzisă.

S-a argumentat că, deși principiul egalității în fața legii prevăzut de art. 16 alin. 1 din Constituție și al nediscriminării prevăzut de art. 5 alin. 1 din Codul muncii nu înseamnă uniformitate, fiind admise soluții legislative diferite pentru situații diferite, justificate obiectiv, în cauză nu există nici un temei pentru a considera că o lege a salarizării unitare a personalului remunerat din fonduri publice nu-și găsește aplicabilitatea decât în cazul unor anumite categorii de personal (salariați din cadrul anumitor autorități sau instituții publice), în timp ce pentru alte categorii de personal (aflate în situații identice) legea nu produce efecte. În același sens, s-a precizat că C.J.U.E. a stabilit că principiul egalității este unul dintre principiile generale din sfera dreptului comunitar, care exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit iar situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.

Prin urmare, dat fiind că atât prevederile Convenției Europene a Drepturilor Omului cât și normele dreptului Uniunii Europene se aplică în mod prioritar în raport de legislația internă (conform art. 20 alin. 1 în Constituția României) în condițiile în care munca desfășurată de petenți este identică cu cea a celorlalți colegi – aflați în aceeași funcție/grad/treaptă și gradație - chiar dacă legiuitorul român ar institui o diferență în ceea ce privește remunerarea (ceea ce nu este cazul în privința legilor de salarizare invocate), respectiva diferență nu ar putea fi considerată ca fiind justificată în mod obiectiv.

În speță s-a reținut că la baza emiterii dispoziției nr. ... de stabilire a salariului de bază al reclamantei au stat dispozițiile art. 1 alin. 1 - 3 din Ordonanța de urgență nr. 2/6 ianuarie 2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, precum și modificarea și completarea unor acte normative prin care s-a majorat cu 20% cuantumul brut al salariilor de bază/indemnizațiile de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice din instituțiile și autoritățile publice ale administrației publice locale, însă neavându-se în vedere maximul salariului de bază aflat în plată la nivelul direcțiilor județene generale de asistență socială și protecția copilului pentru aceeași funcție/grad/treaptă și gradație, pentru activitatea desfășurată în aceleași condiții, așa cum a solicitat reclamanta prin acțiunea precizată.

Or, nu există nicio justificare pentru refuzul pârâtei de a-i stabili reclamantei salariul prin raportare la nivelul maxim al salariului de bază din cadrul direcțiilor generale de asistență socială și protecția copilului din țară, de vreme ce aparțin aceleiași categorii profesionale, funcțiile din cadrul direcțiilor generale de asistență socială și protecția copilului fiind acelea prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010.

Împotriva acestei sentințe, a declarat recurs pârâta ..., considerând-o netemeinică și nelegală.

În motivarea recursului precizează că, a arătat la instanța de fond faptul că începând cu anul 2011, reclamanta a beneficiat de toate măririle de salariu stabilite de Guvern sau Parlament, ultima majorare salarială (20%) fiind stabilită începând cu luna februarie 2017, Legea-cadru nr. 284/2010 neproducând efecte în privința salarizării efective a personalului bugetar.

A mai arătat faptul că invocarea de către reclamantă a Deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016 nu are niciun temei deoarece aceasta constată ca neconstituțional un text de lege ce nu are legătură cu salarizarea reclamantei.

Instituția recurentă a pus în aplicare absolut toate actele normative care reglementează salarizarea personalului bugetar.

Instanța, analizând cererea a apreciat că interpretarea dată de instituția recurentă creează o discriminare salarială între instituțiile și autoritățile publice însă a pierdut din vedere faptul că prezenta cerere s-a întemeiat în principal, pe prevederile Deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016 și nu pe prevederile Legii nr. 71/2015 pe care de altfel este întemeiată întreaga motivare a sentinței civile.

Reclamanta a beneficiat de salariul maxim în plată în cadrul ...

Susține așadar că instanța de fond a făcut o aplicare greșită a normelor care reglementează salarizarea personalului plătit din fonduri, pronunțând astfel o hotărâre netemeinică și nelegală motiv pentru care solicită să se constate legalitatea și temeinicia recursului, să se admită, și să se modifice în totul hotărârea instanței de fond în sensul respingerii acțiunii ca neîntemeiată.

În drept, își întemeiază recursul pe prevederile: art.488, alin 1, pct. 6 și pct. 8 din Codul de Procedura Civilă; art. 20 din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ;

În baza prevederilor art. 223 C.pr.civ., 411 C.pr.civ.(r), coroborat cu art. 494 C.pr.civ., solicită judecarea cauzei chiar și în lipsa.

La termenul din data de 17 ianuarie 2018, instanța a pus în discuția părților, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în dezlegarea unei chestiuni de drept, respectiv interpretarea art. 3¹ alin.1 din OUG 57/2015, prin raportare la dispozițiile alin. 1³ al aceluiași articol pentru instituțiile publice deconcentrate.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

1. La data de 22 ianuarie 2018, intimata reclamantă a depus note scrise, prin care a solicitat rezolvarea chestiunii de drept ce vizează interpretarea art. 3¹ alin. (1) și (1³) din OUG nr.57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completări ulterioare, în raport de considerentele Curții Constituționale, astfel cum au fost reținute la pct. 34 din Decizia nr.794/2016, în sensul de a se lămuri dacă sintagma: „În cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul maxim al salariului de baza/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plata din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate” se interpretează prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituția sau autoritatea publică, în care există funcția la care se face raportarea, ținând sau nu seama de clasele de salarizare ale funcțiilor la care se face raportarea, precum și dacă raportarea la funcții se face cu indicarea persoanelor care le ocupa.

Arată ca este de acord ca ÎCCJ să pronunțe o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Arată că întreaga suită de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, care se impune a fi întrunite cumulativ, potrivit dispozițiilor art. 519 CPC sunt întrunite, respectiv: existența cauzei aflate în curs de judecată; instanța care sesizează ÎCCJ judecă această cauză în ultimă instanță; cauza care face obiectul judecății se afla în competența legală a unui complet de judecată al Curții de Apel Craiova investit să soluționeze cauza; soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere; chestiunea de drept a cărei lămurire se cere este nouă și, în fine, nu a făcut obiectul statuării ÎCCJ și nici obiectul unui RIL în curs de soluționare.

Referitor la chestiunea de drept a cărei dezlegare o solicită, arată că aceasta survine faptului ca norma de drept disputată este una lacunară și neclară.

Decizia Curții Constituționale 794/2016 a constatat faptul că în vederea egalizării prevăzute de art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 57/2015, „nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare care trebuie să includă și drepturi salariale stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, urmează să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.

Norma este neclară, deoarece prin exprimarea de la alin. (1³), statuată prin OUG nr. 43/2016 în aplicarea prevederilor alin. 1 s-a prevăzut că în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul maxim este cel în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate.

Prin Decizia 794/2016 la pct. 34 Curtea Constituțională a statuat că această raportare se face la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.

Consideră că aceasta raportare trebuie unificată pentru prevenirea discriminării și pentru respectarea principiului constituțional al egalității cetățenilor în fața legii, dar și pentru a se asigura o practică unitară.

Necesitatea egalizării salariilor a pornit de la faptul reținut la alin. V din preambulul OUG nr. 20/2016, că, la momentul respectiv, existau niveluri diferite de salarizare pentru aceeași funcție în cadrul aceleiași instituții, iar intenția evidentă a legiuitorului a fost să înlăture aceste situații discriminatorii.

Faptul că acest lucru nu s-a reușit este recunoscut de legiuitor în preambulul OUG nr. 43/2016, unde în paragrafele IV-VI se recunoaște că la momentul edictării acestei noi ordonanțe doar unele dintre diferențele de salarizare pentru aceeași funcție au fost eliminate prin adoptarea OUG nr. 20/2016, precum și faptul că autoritățile/instituțiile publice centrale și locale au identificat o serie de neclarități în aplicarea prevederilor OUG nr. 20/2016, ceea ce a determinat necesitatea clarificării unor prevederi ale OUG nr. 57/2015.

Prin introducerea alin. 1¹, legiuitorul a lămurit în sens larg și nediscriminatoriu sintagma „fiecare funcție” prevăzută la alin. (1), ca fiind toate funcțiile prevăzute în aceeași anexă, capitol, literă, număr, și număr curent în Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

Aceasta sintagma este de natură a permite egalizarea tuturor funcțiilor prevăzute de vechea Lege-cadru în aceeași anexă, capitol, literă, număr și număr curent.

Cu toate acestea, la alin. (1³) se definesc termenii de „instituție sau autoritate publică”, dar clarificarea aplicării principiului egalizării s-a făcut doar pentru cazul particular al instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar.

Legiuitorul a omis să clarifice aplicarea principiului egalizării și pentru cazul general al instituțiilor sau autorităților publice aflate la același nivel, dar în subordinea unor ordonatori de credite diferiți, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, cum ar fi aparatele de specialitate ale autorităților publice locale sau instituțiile subordonate la același nivel, ordonatorilor principali de credite din administrația publică locală sau instituțiile subordonate la același nivel (primării/consilii locale, consilii județene).

Din aceste motive consideră necesară dezlegarea chestiunii de drept și anume dacă aceasta interpretare se face ținând sau nu seama de clasele de salarizare ale funcțiilor la care se face raportarea.

În drept, invocă prevederile art. 383 din Codul de Procedură Civilă.

În baza art. 411 din Codul de Procedură Civilă, solicită judecarea cauzei și în lipsă.

2. La data de 02 februarie 2018, recurenta pârâtă ..., a formulat concluzii scrise în ceea privește sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept arătând că instanța de recurs a pus în discuția părților sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a interpreta art. 3¹ alin 1 și 1³ din OUG nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare cu modificările și completările în raport de considerentele Curții Constituționale, astfel cum a fost reținute la pct. 34 din Decizia nr. 794/2016 în sensul de a se lămuri:

- dacă sintagma „în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate” se interpretează prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituția sau autoritatea publică, în care se găsește funcția la care se face raportarea.

- dacă această interpretare se face ținând sau nu seama de clasele de salarizare ale funcțiilor la care se face raportarea;

- dacă raportarea la funcții se face cu indicarea persoanelor care le ocupă.

Cu privire la aceste afirmații apreciază că prevederile legislației sunt clare în sensul că în vederea egalizării prevăzute de art. 3¹ alin. 1¹ din OUG 57/2015 „nivelul maxim al salariului de bază sau al indemnizației de încadrare” urmează să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul aceleiași instituții/autorități, ceea ce presupune identitatea de ordonator de credite.

Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016 prevede că „nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare”, care trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile/definitive, urmează să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în

muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.

Având în vedere cele arătate mai sus, solicită a se constata că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de pusa în discuție de instanța de recurs este neîntemeiată.

În drept, invocă dispozițiile art. 383 și următoarele Cod de Procedură Civilă și celelalte acte normative incidente.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată

1. Norma de drept ce urmează a fi supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție, o constituie art. 3¹ alin. 1 din OUG 57/2015 *privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare*, în forma sa în vigoare după modificarea OUG 57/2015 prin OUG 43/31 august 2016, prin prisma definirii noțiunii de „**instituție sau autoritate publică**” prin alin. 1³ al aceluiași articol, în situația salarizării funcționarilor publici din cadrul serviciilor publice deconcentrate la nivel județean.

Astfel, art. 3¹ alin. 1 din OUG 57/2015 în forma sa în vigoare după modificarea OUG 57/2015 prin OUG 43/2016 arăta că:

„Prin excepție de la prevederile art. 1 alin. (1), începând cu luna august 2016, personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de un quantum al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare, aferent unui program normal al timpului de muncă, mai mic decât cel stabilit în plată la nivel maxim pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, după caz, va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

Alin. 1³ al aceluiași articol preciza că:

„În aplicarea prevederilor alin. (1), prin instituție sau autoritate publică se înțelege acea instituție sau autoritate publică cu personalitate juridică care are patrimoniu propriu, buget propriu de venituri și cheltuieli, conduce contabilitate proprie, iar conducătorul acesteia are calitatea de ordonator de credite. În cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate.”

2. redarea altor norme de drept interne apreciate a fi relevante pentru analiză:

Art. 23 alin. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului prevede în mod expres că „toți oamenii, fără nici o discriminare, au dreptul la un salariu egal pentru muncă egală”.

Carta socială europeană revizuită (ratificată de România prin Legea nr. 74/1999) care instituie necesitatea adoptării (de către statele care au acceptat art. 4 referitor la o salarizare echitabilă) măsurilor necesare în vederea garantării unei salarizării echitabile, care să țină cont inclusiv de dreptul la o salarizare egală pentru muncă de valoare egală.

Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale (adoptat în 1966 și ratificat de România prin Decretul nr. 212/1974) conține dispoziții relative la nediscriminare, inclusiv dreptul la un salariu echitabil și la o remunerare egală pentru o muncă de valoare egală.

Art. 5 din Codul muncii interzice discriminarea, prevăzând că în cadrul relațiilor de muncă funcționează principiul egalității de tratament față de toți salariații și angajatorii, orice discriminare directă sau indirectă fiind interzisă.

Protocolul 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 25 alin. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Art. 3 lit. c din Legea-cadru 284/2010, *privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice*, potrivit căroră:

„Sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii:

c) echitate și coerență, prin crearea de oportunități egale și remunerație egală pentru muncă de valoare egală, pe baza principiilor și normelor unitare privind stabilirea și acordarea salariului și a celorlalte drepturi de natură salarială ale personalului din sectorul bugetar;”

3. prezentarea jurisprudenței proprii instanțe:

Prin deciziile nr. ... 2017, ... 2017 și ... 2017 pronunțate în dosarele nr. ..., ..., ... s-a admis recursul declarat de pârăta ... s-a casat sentința pronunțată de instanța de fond și rejudecând cauza instanța de recurs a respins acțiunea formulată de reclamant, funcționari publici din cadrul

Într-o speță similară, prin decizia nr. 7314/14 noiembrie 2017 pronunțată în dosarul nr. 2363/63/2017 s-a respins recursul formulat de pârăta

Se impune a se preciza că în toate cauzele anterior enunțate prin acțiunile introductive, precizate pe parcursul judecății în fața instanței de fond, se solicita de către reclamant, funcționari publici din cadrul ..., ca acesta să le stabilească salariul de bază, începând cu luna ianuarie 2017, la nivelul maxim în plată în cadrul Direcțiilor județene generale de asistență socială și protecția copilului pentru aceeași funcție/grad/treaptă și gradație, pentru activitatea desfășurată în aceleași condiții.

Ca element specific, care însă nu a avut influență asupra soluțiilor pronunțate în cauzele analizate, se constată că în unele dintre acestea s-a solicitat de către reclamant și anularea dispozițiilor individuale de salarizare prin care se stabilea salarizarea acestora începând cu ianuarie 2017 (cauzele ce fac obiectul dosarelor ..., ... și ...) iar în cauza ce face obiectul dosarului nr. ... nu s-a formulat acest capăt de cerere.

a) Completele ce au pronunțat soluția de admitere a recursului declarat de pârăta, casare a sentinței pronunțate de instanța de fond și respingere a acțiunii ca urmare a rejudecării cauzei au avut în vedere următoarele considerente raportate la motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 C.pr.civilă:

Potrivit dispozițiilor art. 3¹ alin. 1 și 1³ din OUG nr. 57/2015: „Prin excepție de la prevederile art. 1 alin. (1), începând cu luna august 2016, personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de un quantum al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare mai mic decât cel stabilit la nivel maxim pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, după caz, va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

„Prin instituție sau autoritate publică se înțelege acea instituție sau autoritate publică cu personalitate juridică care are patrimoniu propriu, buget propriu de venituri și cheltuieli, conduce contabilitate proprie, iar conducătorul acesteia are calitatea de ordonator de credite. În cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții,

aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate”.

Așadar, în vederea egalizării prevăzute de art. 3¹ alin. 1 din OUG nr. 57/2015 „nivelul maxim al salariului de bază sau al indemnizației de încadrare”, urmează să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul aceleiași instituții/autorități, ceea ce presupune identitatea de ordonator de credite, conform alin. 1³ al art. 3¹ din Ordonanță.

Este adevărat că alin. 1¹ al art. 3¹ definește sintagma „fiecare funcție” prin raportare la Legea cadru nr. 284/2010, dar această metodă de definire nu poate extinde sfera de aplicare a art. 3¹ și la familia ocupațională, atâta timp cât textul indică expres condiția salarizării la nivel maxim în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice.

Or, din probatoriul administrat pe parcursul judecății de fond a rezultat că în cadrul instituției în care reclamanții își desfășoară activitatea, în speță, ..., al cărei ordonator de credite este ..., începând cu luna ianuarie 2017, aceștia au beneficiat de drepturi salariale acordate la nivel maxim.

Prin urmare, în mod eronat prima instanță a avut în vedere la adoptarea sentinței, nivelul maxim al salariului de bază existent la nivelul ..., al cărui ordonator de credite este

Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016 invocată de către reclamanți s-a reținut că nu este incidentă în cauză, întrucât vizează declararea ca neconstituțional a textului art. 3¹ alin. 1² din OUG nr. 57/2015, care nu este aplicabil litigiului dedus judecății deoarece reclamanții nu au contestat neincluderea în salariul de bază a drepturilor salariale stabilite/recunoscute prin hotărâre judecătorească, nu pot fi avute în vedere prevederile Deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016 menționate anterior.

S-a reținut și că în ceea ce privește dispozițiile art. 3¹ alin. (1¹) și (1³) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare Curtea Constituțională a apreciat că sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

În consecință s-a arătat că interpretarea făcută de reclamanți, vizând punctele 32 și 34 din Decizia Curții Constituționale este ruptă din contextul ansamblului, rolul considerentelor fiind acela de a explica în ansamblul său dispozitivul.

Nici principiile egalității și nediscriminării consacrate de art. 3 lit. c din Legea nr. 284/2010 și art. 27 din Legea nr. 188/1999 s-a arătat că nu sunt încălcate.

Astfel, principiile invocate nu înseamnă uniformitate, fiind admise soluții legislative diferite pentru situații diferite, justificate obiectiv.

Or, în condițiile în care s-a constatat că în cadrul aceluiași ordonator de credite, în speță, ..., intimații reclamanți beneficiază de venitul maxim în plată pentru funcțiile deținute la nivelul lunii ianuarie 2017 nu poate fi reținută încălcarea principiilor invocate.

În concluzie, susținerile recurente pârâte privind incidența motivului de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. 1, pct. 8 Cod procedură civilă, s-a reținut că sunt întemeiate.

b) Pe de altă parte prin decizia nr. ... 2017 pronunțată în dosarul nr. ... Curtea a respins recursul formulat de recurenta-pârâtă ... cu următoarea argumentare:

Hotărârea atacată a fost dată cu aplicarea corectă a normelor legale incidente în speța dedusă judecății.

Curtea a apreciat că dispozițiile OUG nr. 57/2015, cu modificările și completările ulterioare (act normativ invocat de reclamant în cuprinsul acțiunii introductive) au fost corect interpretate și aplicate de instanța de fond.

A constată că, problema de drept ce se impune a fi lămurită și asupra căreia părțile au opinii divergente este aceea dacă sintagma „salarizat la același nivel” din cuprinsul prevederilor art. 1 alin. 5¹ din OUG nr. 83/2014 se aplică tuturor funcționarilor publici ori numai personalului din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

A constat că, o astfel de interpretare a format obiectul dosarului nr. 1733/1/2016 al ÎCCJ, completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și în care a fost pronunțată Decizia nr. 23, publicată în MO, Partea I nr. 899/09.11.2016.

Așadar, deși intimatul reclamant nu face parte din categoria personalului din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, și nici din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, și nici din personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, i se aplică sintagma „salarizat la același nivel” din cuprinsul prevederile art. 1 alin. 5¹ din OUG nr. 83/2014, față de dezlegarea dată de ÎCCJ în Decizia nr. 23/2016, obligatorie pentru instanța de judecată, față de prevederile art. 521 alin. 3 NCPC.

S-a reținut și că Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016 prevede că „în vederea egalizării prevăzute de art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, „nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare”, care trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile/definitive, urmează să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.”

Obligativitatea deciziilor pronunțate în cadrul controlului de constituționalitate, puterea de lucru judecat, se atașează nu numai dispozitivului ci și considerentelor pe care se sprijină acesta.

4. prezentarea jurisprudenței naționale/a altor state/comunitară/a drepturilor omului apreciate a fi relevantă pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei

Î.C.C.J. – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept - prin decizia nr. 32/19.10.2015, pronunțată în dosarul nr. 1329/1/2015, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 97 din 09/02/2016, a stabilit că „plata efectivă a drepturilor salariale urmează a se efectua potrivit art. 2 din Legea nr. 285/2010 prin raportare la nivelul de salarizare în plată pentru funcția similară, respectiv prin raportare la drepturile salariale acordate unei persoane cu același grad profesional și aceeași tranșă de vechime în muncă și în funcție și care a trecut în aceste tranșe de vechime ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 285/2010.”

Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, pronunțată de către Curtea Constituțională, publicată în Monitorul Oficial nr. 1029 din 21.12.2016, care a constat că dispozițiile art. 3¹ alin. 1² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt neconstituționale, întrucât contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece stabilesc

că persoanele aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut hotărâri judecătorești prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, au indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale, prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare.

Pct. 32 din această decizie nr. 794/2016 menționează că: „În consecință, ca efect al neconstituționalității art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016), "nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare la care se face egalizarea prevăzută de art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016), trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică”.

Prin urmare, Curtea a constatat că, în vederea egalizării prevăzute de art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, „nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare”, care trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile/definitive, urmează să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică (pct. 34).

Curtea Europeană a Drepturilor Omului care în analiza art. 14 din CEDO a apreciat că diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage sau comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă (cauza Marckx contra Belgiei, Hotărârea din 13 iunie 1979).

Aceeași Curte - în cauza Driha contra României, Hotărârea din 21.02.2008 - a constatat existența discriminării între reclamant și alte persoane care aparțineau aceleiași categorii profesionale care se află în situații comparabile, neexistând justificare din partea instituției publice angajatoare să remunereze diferit angajații aflați în situații identice.

a. evidențierea caracterului neunitar al jurisprudenței naționale consultate;

Caracterul neunitar al jurisprudenței în litigiile similare celui din speța dedusă judecării derivă din interpretarea diferită a art. 3¹ alin. 1³ din OUG 57/2015 în forma sa în vigoare după modificarea OUG 57/2015 prin OUG 43/2016, care, în aplicarea alin. 1 al aceleiași dispoziții legale definește noțiunea de „instituție sau autoritate publică”.

Astfel, într-o primă opinie noțiunea de „instituție sau autoritate publică” s-a raportat în mod strict la sintagma „ordonator de credite” ajungându-se la concluzia că în cazul serviciilor publice deconcentrate cum este cazul ... aplicarea art. 3¹ alin. 1 din OUG 57/2015 în forma sa în vigoare după modificarea OUG 57/2015 prin OUG 43/2016 se face numai raportat la funcționarii publici din cadrul ... care are ca ordonator de credite ..., iar nu prin raportare la alte direcții generale de asistență socială și protecția copilului ce au ca ordonatori de credite la rândul lor alte consilii județene. Astfel acțiunile formulate de reclamanti ce aveau ca scop egalizarea salariilor lor de bază cu salariile altor funcționari publici din cadrul altor direcții generale de asistență socială și protecția copilului din țară, care ocupă aceeași funcție au aceeași clasă, grad și gradație au fost reținute ca neîntemeiate.

În cea de-a doua opinie s-a adoptat o interpretare mai largă a noțiunii de „instituție sau autoritate publică” subliniindu-se că noțiunea definită de art. 3¹ alin. 1³ din OUG 57/2015 în forma sa în vigoare după modificarea OUG 57/2015 prin OUG 43/2016 are în vedere nu numai ordonatorul de credite al instituției sau autorității analizate ci și scopul,

funcțiile atribuțiile și nivelul de subordonare din punct de vedere financiar al instituției sau autorității publice din care funcționarul public face parte. Astfel acțiunile formulate de reclamantii ce aveau ca scop egalizarea salariilor lor de bază cu salariile altor funcționari publici din cadrul altor direcții generale de asistență socială și protecția copilului din țară, care ocupă aceeași funcție au aceeași clasă, grad și gradație au fost reținute ca întemeiate.

5. punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate;

Problema de drept care se pune în discuție o reprezintă salarizarea unitară a funcționarilor serviciilor publice deconcentrate la nivel județean.

Astfel se constată că după adoptarea Legii-cadru 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice legiuitorul român a demonstrat o permanentă preocupare, deși nu lipsită de sincope legislative, pentru realizarea unui sistem de salarizare a întregului personal bugetar bazat pe coerență și echitate.

Aceste preocupări se reflectă și în deciziile pronunțate de Curtea Constituțională și Înalta Curte de Casație și Justiție date în analiza constituționalității diferitelor dispoziții legale incidente în materie, sau în interpretarea și aplicarea acestora, ce au ca punct de plecare principiul echității și coerenței afirmat prin Legea-cadru 330/2009 (art. 3 lit. d), reafirmat prin Legea cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice (art. 3 lit. c) și care se regăsește în continuare și în Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice (art. 6 lit. b, c, f).

În acest context se reține că prin OUG 57/2015 s-a reglementat salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016.

Prin OUG 20/9 iunie 2016 a fost introdus în cuprinsul OUG 57/2015 art. 3¹ iar prin OUG 43/31 august 2016 alin. 1 al art. 3¹ a fost modificat introducându-se în cuprinsul acestui articol patru noi alineate 1¹ - 1⁴.

În această formă art. 3¹ alin. 1 din OUG 57/2015 aveau următorul conținut: "(...) începând cu luna august 2016, personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de un cuantum al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare, (...) mai mic decât cel stabilit în plată pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, după caz, va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții".

În aplicarea acestei dispoziții legale prin alin 1¹ s-a definit sintagma "fiecare funcție" ca reprezentând funcțiile prevăzute în aceeași anexă, capitol, literă, număr și număr curent în Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, prin alin. 1³ s-a definit sintagma „instituție sau autoritate publică” ca fiind acea instituție sau autoritate publică cu personalitate juridică care are patrimoniu propriu, buget propriu de venituri și cheltuieli, conduce contabilitate proprie, iar conducătorul acesteia are calitatea de ordonator de credite. Aceeași dispoziție legală precizează în teza a II-a a sa că: “În cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate.”

În spețele analizate prin probatoriul administrat reclamantii au demonstrat că în cadrul altor Direcții județene generale de asistență socială și protecția copilului salariul de

bază pentru funcții identice cu cele ocupate de aceștia este mai mare decât salariul de bază de care reclamanții beneficiază în cadrul

Ca urmare, problema de drept esențială ce se impune a fi dezlegată în cauzele analizate o reprezintă interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale anterior enunțate în situația de fapt prezentată.

În dezlegarea acestei probleme de drept se impune a se observa că Direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului sunt instituții publice de interes județean cu personalitate juridică aflate structural în subordinea consiliilor județene iar metodologic subordonate Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Copiilor și Adopție (ANPDCA) și Autorității Naționale pentru Persoane cu Dizabilități (ANPD) înființate odată cu apariția pachetului legislativ din anul 2004, pachet ce cuprinde și Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului. Intrarea în vigoare a acestei legislații a constituit actul de naștere al Direcțiilor generale de asistență socială și protecția copilului prin comasarea mai multor instituții deconcentrate la nivel județean cu atribuții în domeniul protecției drepturilor copilului și ale persoanelor cu dizabilități, în fiecare județ desfășurându-și activitatea o Direcție generală de asistență socială și protecția copilului.

În această situație considerăm că în justa aplicare a art. 3¹ alin. 1 din OUG 57/2015 în cadrul instituțiilor publice deconcentrate de interes județean prin sintagma „instituție sau autoritate publică” trebuie avute în vedere nu numai subordonarea structurală a acestora ci și subordonarea lor metodologică în raport de autoritățile naționale de care sunt coordonate.

Ca urmare se impune a se reține că acestea sunt instituții „aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar” în sensul art. 3¹ alin. 1³ teza a II-a din OUG 57/2015 astfel că potrivit aceleiași dispoziții legale „nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice”.

Mai mult, și din punct de vedere al subordonării structurale se poate observa că Direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului sunt subordonate întotdeauna structural consiliilor județene. Ori în respectarea principiului echității și coerenței, ce stă la fundamentul salarizării unitare a personalului plătit din fonduri publice se impune a se reține că din punct de vedere al salarizării nu are relevanță căruia dintre consiliile județene din țară este subordonată o anumită Direcție generală de asistență socială și protecția copilului ci doar că și aceștia sunt ordonatori de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflați la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar.

În situația în care dispozițiile art. 3¹ alin. 1³ din OUG 57/2015 s-ar interpreta în sensul că salarizarea funcționarilor publici din cadrul instituțiilor publice deconcentrate de interes județean s-ar stabili numai în funcție de ordonatorul de credite căruia le sunt subordonate structural se constată că definirea amplă din dispoziția legală analizată a sintagmei „instituție sau autoritate publică” în raport de scopul ordonatorului de credite căruia instituția i se subordonează, funcții și atribuțiile acestuia, nivelul său de subordonare din punct de vedere financiar ar fi inutilă.

De asemenea interpretarea analizată, acceptând o salarizare la nivelul salariului de bază diferită a funcționarilor publici din cadrul instituțiilor publice deconcentrate de interes județean în raport de fiecare consiliu județean căruia îi este subordonată structural, contrazice însăși scopul urmărit de legiuitor, acela de a asigura o salarizare coerentă și unitară dar și dispozițiile art. 3¹ alin 1¹ din OUG 57/2015 prin care s-a definit sintagma „fiecare funcție” ca reprezentând funcțiile prevăzute în aceeași anexă, capitol, literă,

număr și număr curent din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și competențele ulterioare.

În contextul legislativ anterior analizat considerăm că Decizia nr. 794/2016 a Curții Constituționale, așa cum a reținut și instanța de fond în spețele analizate, nu este de natură a conduce în mod direct la soluționarea cauzei, însă prezintă importanță prin considerentele sale ce demonstrează modul în care instanța de contencios constituțional privește și interpretează principiul echității și coerenței în materie.

Ca urmare opinăm în sensul soluției care afirmă că salarizarea funcționarilor publici din cadrul instituțiilor publice deconcentrate de interes județean se impune a fi făcută în mod unitar la nivel național pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții conform art. 3¹ alin. 1 din OUG 57/2015 la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice.

Este adevărat că în anul 2017 salarizarea personalului plătit din fonduri publice se făcea potrivit OUG nr. 99/2016 însă această împrejurare nu aduce nimic nou în ceea ce privește problema de drept analizată deoarece potrivit art. 1 alin. (1) din acest act normativ: „În perioada 1 ianuarie - 28 februarie 2017, cuantumului brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2016 în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții...”.

Astfel pentru determinarea corectă a salariului unui funcționar public la 1 ianuarie 2017 trebuie avută în vedere salarizarea acestuia în anul 2016 potrivit OUG 57/2015 modificată prin OUG 20/2016 și OUG 43/2016.

De altfel chiar în expunerea de motive a OUG nr. 99/2016 se arată că acest act normativ este adoptat deoarece „se impune prelungirea aplicării unor măsuri prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare, și în perioada 1 ianuarie-28 februarie 2017”.

PENTRU ACESTE MOTIVE DISPUNE:

În baza art. 519-520 din NCPC, sesizează ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea problemei de drept, constând în interpretarea dispozițiilor art.3¹ alin.1, raportat la art.3¹ alin.1³ din OUG nr.57/2015, în forma modificată prin OUG nr. 43/2016, respectiv interpretarea noțiunii de „instituție sau autoritate publică”, în situația salarizării personalului din cadrul instituțiilor publice deconcentrate, de același tip, subordonate consiliilor județene, în raport de interpretarea noțiunii de "același ordonator de credite".

Dispune suspendarea soluționării cererii până la pronunțarea hotărârii prealabile.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică de la

Președinte

Judecător

Judecător

Grefier

Red.jud....

Tehnred....